

[Krag.]

sikkert ogsaa vilde have beholdt, hvis man helt ud havde været klar over Vanskeligheden af de Tider, som vilde komme. Vi advarede fra vor Side i saa Henseende tilstrækkeligt. Vi benyttede enhver Lejlighed til at gøre opmærksom paa, hvad der sandsynligvis forestod, men vi talte for døde Øren. Havde man opretholdt, eller vilde man nu skride til Genindførelse af Sveskeskat og Restaurationsskat, ja, saa kunde man i det væsentlige faa dækket den Byrde, som nu overføres fra Amtsskatteryderne til Statsindkomstskatteyderne, men hertil har Regeringen under de Forhandlinger, som har været ført med den, ikke vist nogen synderlig Villie, tværtimod, kan jeg vel sige, en ubetinget Uvillie, og saa har der da ikke været anden Vej til at skaffe Dækning for Statskassen for denne Udgiftsoverførelse end den, som der her stilles Forslag om, thi udenom at skride til Handling paa dette Omraade var det ikke muligt at komme. At klare sig overfor dette Problem ved disse Fritagelser for Halvdele og Fjerdedele af de forskellige Aars Amtsskatter er jo en Fremgangsmaade, som er blottet for System, og som ogsaa saavel overfor Skatteyderne til Amterne som overfor Statsfinanserne fortsat paa dette Omraade skaber en Usikkerhed, som man maa bort fra, og derfor er det foreliggende Forslag til en Reduktion af Amtsskatterne paa fast Ejendom ogsaa ledsaget af Forslag til Forhøjelse af Indkomstskatten til Staten. Forhaabentlig vil saa den svigtende Forrentningsevne i Landbruget for Tiden snarlig bedres, og Indkomstskattetil læget derved hurtigt aftage.

Mit Parti har tidligere sammen med det konservative Folkeparti her i den høje Rigsdag stillet Forslag om en permanent Nedsættelse af samtlige Ejendomsskatter i Amter og Landkommuner med et væsentlig større Beløb end det, som Nedsættelsen her foreslaas at skulle andrage. Et saadant Forslag til en permanent Nedbringelse af Ejendomsskatterne blev vedtaget af Landstinget i Februar i Fjor og var til første Behandling i Begyndelsen af Marts Maaned 1932 i dette høje Ting, og jeg havde ved den Lejlighed som mit Partis Ordfører Adgang til at give en udførlig Redegørelse for vor Opfattelse af den faste Ejendom som Skatteobjekt til Sogne- og Amtskommuner. Jeg benyttede denne Adgang, og til den udførlige Redegørelse, som jeg den Gang gav med Hensyn til dette Problem, skal jeg tillade mig at henvise. Jeg skal undlade at gentage den, selv om det i denne Forbin-

delse kunde indskrænkes til visse Hovedpunkter, men derimod vil jeg ikke undlade at henvise til, at under Hensyn til dette vort Forslag og til den Redegørelse, som jeg nylig har omtalt, er det klart, at det her foreliggende Forslag ikke er Udtryk for mit Partis principale Ønsker i denne Sag. Men jeg maa samtidig udtale min store Tilfredshed med, at den højtærede Regering ved Fremsættelsen af dette Lovforslag har erkendt, at Landbrugets Ejendomsskatter ikke under de nuværende Indkomstforhold for Hovederhvervet kan bæres. Mit Parti og jeg deler ikke den Anskuelse, som i denne Forbindelse er Regeringens, og som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav Udtryk, at Ejendomsbeskatningen af 1929—30 var rimelig for Landbrugsejendommenes Vedkommende. Vi mener, at de stærkt voksende Udgifter i Landkommunerne, som havde bevirket en stærkt voksende Beskatning i disse Kommuner, ligesom Tilfældet i øvrigt har været i Bykommunerne, i højere Grad burde være baaret af Indkomsten end af den faste Ejendom. Ganske vist er jo i Sognekommunerne Fordelingen af Beskatningen paa fast Ejendom og efter Formue og Lejlighed dispositionsfri for Kommunalbestyrelserne, men denne Frihed er dog i mange Kommuner under Hensyn til mangesidige og forskellige lokale Forhold i ikke uvæsentlig Grad begrænset, og det er derfor forstaaeligt, at man mange Steder i langt højere Grad, end ønskeligt vilde have været, har benyttet Ejendommene som Beskatningsgrundlag til Lettelse for Indkomstbeskatningen, men Stigningen, som har fundet Sted og har maattet finde Sted i Amterne, og som ligeledes dér har været en Nødvendighed, maatte yderligere lægges paa den faste Ejendom, der, som jeg har nævnt, i alt væsentligt er det eneste Skatteobjekt, som stod Amsforvaltningen aaben. Resultatet er altsaa blevet en Skattebyrde paa de faste Ejendomme, som disse neppe i gode Tider kan bære, og som selvfølgelig i Tider med svindende Forrentningsevne som dem, vi nu gennemlever, er en Urimelighed. Og naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet er af den Opfattelse, at disse voldsomt stigende Ejendomsskatter ikke maa undergaa en permanent Lettelse, fordi de er nedfældet i Ejendomsværdierne, maa jeg sige, at i dette kan jeg ikke fuldt ud give den ærede Ordfører Ret. Det kan vel siges om Ejendomsskatterne op til Krigsperiodens Indtræden, men neppe for den stærke Vækst i disse Skatter, som siden da har fundet Sted. Vi kunde fra vor Side have ønsket